

ת"פ 29115/09/18 - מדינת ישראל נגד אברהם מתנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 29115-09-18 מדינת ישראל נ' מתנה

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם אברהם מתנה

גזר דין

רקע והשתלשלות ההליך

- ביום 19.1.2022 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק; חוק העונשין) וזוכה מעבירת הסגת הגבול, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק.
- עובדות המקרה פורטו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין. בתמצית יצוין, כי הנאשם, דר רחוב במועד הרלבנטי, שהה במתחם בית כנסת בעיר בני-ברק במהלך תקופה, ולאחר שנתבקש על ידי המתלונן, גבאי בית הכנסת, לעזוב את המקום, איים עליו בשני מועדים. ביום 13.4.2018, לאחר שהמתלונן סרב לבקשת הנאשם ליטול מזון שנמצא במקרר בית הכנסת, איים עליו הנאשם באומרו תזהר ממני, אתה תאכל אותה... שקרן אני אזמבר אותך אתה לא יודע איזה זימבורים (להלן: האירוע הראשון); ביום 15.4.2018 איים הנאשם על המתלונן בכך שהשאיר על שולחנו פתק בו נכתב: הכנתי לך הפתעה התעסקת עם נחש (להלן, בהתאמה: הפתק; האירוע השני). כתב האישום אף ייחס לנאשם, בנוגע לאירוע אחד, שהתרחש ביום 16.4.2018, עבירת הסגת גבול, בכך שישן בחצר בית הכנסת; כאמור לעיל, הנאשם זוכה מעבירה זו מחמת הספק.
- שימוע הכרעת הדין נדחה בשל אי-התייצבות הנאשם אליו. צו הבאה הוצא ובוצע. הכרעת הדין נמסרה לצדדים ביום 19.1.2022 וביום 21.1.2022 נשמעו טיעוניהם לעונש.
- בא כח המאשימה** הפנה לערכים המוגנים שביסוד העבירה בה הורשע הנאשם והדגיש את נסיבות האירוע ואת הרקע להשמעת האיומים. לטענתו, מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה, לצד שירות לתועלת הציבור, ועד למספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, כאשר את הנאשם יש למקם בחלקו התחתון של מתחם זה, בשל חלופי הזמן, העדר עבר פלילי, וזיכויו מעבירת הסגת הגבול. לכן עתר להשתת עונש שרכיביו מאסר מותנה, שירות לתועלת הציבור, פיצוי למתלונן והתחייבות. עוד טען, כי אין המדובר במקרה חריג בו ניתן להימנע מהרשעה.
- לדברי **באת כח הנאשם**, המתחם שהוצע על ידי המאשימה אינו עמד בהלימה לפסיקה הקיימת, והוא אף מתחיל ב-"אי הרשעה". לטענתה, אמירות הנאשם למתלונן הן "ברמה הנמוכה ביותר", ללא חומרה או קונקרטיזציה. לטענת ההגנה יש לבטל הרשעת הנאשם ולהטיל עליו התחייבות בלבד. הסנגורית הפנתה לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, דר-רחוב, ללא תמיכה משפחתית או סביבתית וטענה כי לאמירותיו למתלונן קשר הדוק למצבו ועוד ציינה כי אף היום שרוי הנאשם במצב של הישרדות יומיומית. בנוסף, הודגשו חלופי הזמן והעדר הרשעותיו הקודמות של הנאשם.

6. בדברו האחרון, ציין הנאשם כי אין לו מה להוסיף.

דין והכרעה

קביעת המתחם

7. על פי הוראות סעיף 40ג(א) לחוק, טרם גזירת העונש יש לקבוע, בגין כל אחד מהאירועים שבכתב האישום, מתחם עונש הולם למעשה העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. הנאשם הואשם והורשע בעבירה אחת של איומים, אף כי מדובר בשני אירועים, שביניהם פער זמנים של כיומיים. בנסיבות העניין, על יסוד הרקע להשמעת האמירות, שכוונו כלפי אותו האדם, וסמיכות הזמנים, ולפי מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד.

9. הפגיעה בערך החברתי נובעת מהאינטרס הציבורי המובהק בדבר שמירה על כבודו של הפרט, זכותו לחיים שלווים ולמניעת פגיעה בו, לרבות פגיעה בחופש הבחירה והאוטונומיה (ע"פ 98/20 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (11.6.2020)). בנסיבות הנטועות של העניין, כאשר האיומים הופנו בשתי הזדמנויות, למתלונן, על רקע שליחותו הציבורית מקור הפגיעה הוא אף בצורך לוודא זכותו של אדם למלא תפקידו בהתאם לשיקול דעתו מבלי להיות חשוף, ועוד במקום עבודתו, לאיומים ולהטרדות. מידת הפגיעה - משמעותית.

10. נסיבות ביצוע העבירה מפורטות בכתב האישום; סעיף 40ט(א) לחוק קובע כי על בית המשפט להתחשב בקביעת העונש ההולם, בנסיבות, מקלות ומחמירות כאחד, הקשורות בביצוע העבירה "ככל שסבר שהן משפיעות... על אשמו של הנאשם".

11. אשר לנסיבות המחמירות: מדובר בשני צמתים, סמוכים זה לזה, במסגרתם איים הנאשם על המתלונן. הראשון בהם מתמשך, כולל קרבה פיזית והמתלונן אף ציין כי הנאשם "התפרץ... עשה תנועה של אילו תעז לקחת ממני את הקולה" (עמ' 17, ש' 23-24 לפרוטוקול הדיון; ככל שלא יאמר אחרת ההפניות הן לפרוטוקול, ש.ב) ואת חששו שאם יעמוד על שלו, ירים עליו הנאשם יד (עמ' 15, ש' 27). במהלך אירוע זה הטיח הנאשם קללות במתלונן וצעק עליו ממושכות.

סעיף 40ט(א)(1) לחוק קובע כי יש מקום להתחשבות בתכנון שקדם לביצוע העבירה. האירוע השני תוכנן על ידי הנאשם, בשוב-דעת, לאחר חלוף פרק זמן מעת האירוע הראשון, שיש בו על מנת לאפשר הצטננות היצרים, כאשר לדברי הנאשם עצמו הנחת הפתק נועדה לגרום למתלונן לחוש מאוים ולפנות למשטרה (עמ' 51, ש' 14-2). כפי שצוין בפסקה 41 להכרעת הדין: "בהנחתו על שולחן המתלונן ולא במסירתו האישית, יש משום אלמנט מפתיע, המעצים את תחושת האיום, אינו מאפשר להיערך נפשית לקבלתו ויוצר תחושת פגיעה בפרטיות, חשיפה והעדר חסינות מקשר בלתי-רצוי עם הנאשם".

לכך יש להוסיף כי הנאשם, במהלך תקופה ארוכה, סרב לבקשת המתלונן, לעזוב את המקום ולקביעתי בפסקה 16 להכרעת הדין, נהג המתלונן בנאשם באורך רוח ובסבלנות, מבלי לסבכו אל מול גורמי משטרה, תוך שהוא סופג ממנו "עקיצות" ומבצע "גירוי נגדי" (עמ' 26, ש' 9-6). הנאשם אכן זוכה מעבירת הסגת הגבול, אך כפי שהובהר בפסקה 74 להכרעת הדין, אין בזיכוי משום הצדק להשייתו במקום, ודאי לא לדרך בה נהג במתלונן. שני עולמות השתלבו בענייננו: איומים על רקע תפקידו הציבורי של המתלונן, שהנאשם הפכו לסכסוך אישי ונקמני. קביעתי היא כי למתלונן הוטל, אף אם לא נגרם לו נזק גופני או ממוני, כתוצאה מהתנהלות הנאשם כלפיו, זו הכללית, וזו שמצאה

ביטוייה בשני אירועי האיומים.

12. אשר לנסיבות המקלות: סעיף 40ט(א)(5) לחוק קובע כי יש להתחשב בסיבות שהביאו את הנאשם לבצע העבירה. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היה הנאשם דר רחוב, חסר צרכים אנושיים בסיסיים כגון לינה, מזון וקורת גג. הרקע הכולל למעשים הוא מצבו זה, שהובילו למצוא מחסה בבית הכנסת, ואף האיומים שהפנה למתלונן על רקע האירוע הראשון, נבעו מרצונו ליטול משקה. רקע זה של מצוקתו, ונדמה כי אין על כך מחלוקת, עומד בבסיס המעשים המיוחסים לו ולדברים משקל של ממש.

13. עוד יש לציין, כי אכן, כטענת ההגנה, המלל שהפנה הנאשם למתלונן, בעל-פה ובכתב, אינו מצוי ברף הגבוה של מדרג החומרה, ואינו כולל ביטויים מפורשים לפגיעה גופנית.

14. אשר למדיניות הענישה: המאשימה לא הציגה פסיקה לתמיכה בטענתה כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ושירות לתועלת הציבור למספר חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות.

15. ב"כ הנאשם הציגה מספר החלטות לתמיכה בטענותיה אשר לקביעת המתחם בין אי-הרשעה לבין עבודות שירות:

ת"פ 15901-01-13 (ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' אליעזר** (6.10.2014): נאשם, שהודה באיומים ובהטרדה באמצעות מתקן בזק כלפי בת זוגו, הורשע ונדון לעונשי מאסר על תנאי וקנס.

ת"פ 5728-09-13 (ת"א) **מדינת ישראל נ' בריהון** (2.10.2014): נקבע כי מתחם הענישה בעבירות הפרת הוראה חוקית ואיומים נע בין אי-הרשעה למאסר קצר בעבודות שירות.

ת"פ (מח' חיפה) 37185-11-14 **מדינת ישראל נ' דבש** (10.3.2015): הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירת פזיזות ורשלנות ובעבירת איומים, בכך שקודם לפינוי מדידת עמידר אים על נציג החברה כי ישרוף את הדירה, ובעת הפינוי - הצית מזרון. נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה לבין עונש מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים.

16. תחילה, נסיר מעל הפרק טענת באת כח הנאשם לפיה מתחם ענישה יכול ויתחיל באי-הרשעה. כפי שנקבע ברע"פ 3195/19 **אנוזי נ' מדינת ישראל** (4.7.2019) אי-הרשעה היא החריג לכלל לפיו יש להרשיע אדם שביצע עבירה ואינה בגדר אמצעי ענישה. מדובר בסמכות נפרדת שניתן להפעילה בהתאם להלכת **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)) מקום בו קיים יחס בלתי מידתי בין התועלת כתוצאה מהרשעה לבין הנזק שעתיד להיגרם לנאשם (ראו גם: יניב ואקי ויורם רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" **הפרקליט** נב 428, 413 (2013)).

לעתירת ההגנה לביטול ההרשעה אתייחס בהמשך הדברים.

17. עיון בפסיקה מעלה כי טווח הענישה בעבירת איומים הוא רחב מאוד, תלוי נסיבות הקשורות למספר האיומים, טיבם ומיהות מושאם, ונע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים.

רע"פ 6268/12 **שחורי נ' מדינת ישראל** (4.9.2012): נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי שאישר קביעת בית המשפט השלום להשתת עונש מאסר מותנה בצירוף עונשים נלווים על אדם שאיים

על פקח תנועה.

ת"פ 34898-07-15 (ת"א) **מדינת ישראל נ' ישקוביץ** (10.7.2018): נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה של איומים שעיקרם מילולי בלבד מתחיל ממאסר מותנה ומסתיים במספר חודשי מאסר בפועל. נגזר עונש הכולל מאסר מותנה ופיצוי לאדם, ללא עבר פלילי, שאיים על בת זוגו לשעבר.

ראו גם: ת"פ 31525-02-19 (ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 14 (5.8.2019) והפניות לפסיקות נוספות שם; ת"פ (ת"א) 26302-09-14 **מדינת ישראל נ' אבוקריס**, פסקאות 6-9 (17.11.2016) והפניות לפסיקות נוספות שם; ת"פ (ת"א) 20556-08-16 **מדינת ישראל נ' פורן**, פסקה 18 (10.7.2019) והפניות לפסיקות נוספות שם.

18. **סיכום עד כאן:** בעניינו אנו, מדובר בשני אירועי איומים, במלל ובכתב, בהם נעשה שימוש בביטויים שאינם ברף הגבוה של מדרג החומרה, כנגד ממלא תפקיד ציבורי, בשל מילוי תפקידו, וכאשר השתלשלות האירועים מקורה ברצונו של הנאשם למחסה ובאירוע הראשון - אף למזון. יש לקבוע **מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה בקצהו התחתון עד לעונש מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות, שמשכו מספר חודשים, ובצד זאת עונשים נלווים.**

גזירת העונש בתוך המתחם

19. מספר **נסיבות, שאינן קשורות בביצוע העבירה** רלבנטיות לעניינו, ומצאתי כי יש מקום להתחשב בהן בקביעת עונשו של הנאשם.

20. לנסיבות חייו של הנאשם, מורכבות וקשות, השפעה על ביצוע העבירה (סעיף 40א(8) לחוק). בתקופה הרלבנטית, ואף מספר שנים קודם לכן, היה דר-רחוב, ונמסר כי אף היום הוא נטול מקום מגורים קבוע. בנוסף, וכפי שצינתי בפסקה 81 להכרעת הדין, מהודעתו במשטרה, שבהקשר זה לא נסתרה, עולה כי הנאשם התמודד בתקופה הרלבנטית עם קושי נפשי.

21. הנאשם נעדר הרשעות קודמות (סעיף 40א(11) לחוק). משקל מסוים, אם כי לא רב בנסיבות העניין, ניתן לזיכוי הנאשם מעבירת הסגת הגבול: כאמור בהכרעת הדין, בדין נדרש לעזוב את המקום, אף אם אשמתו לא הוכחה מעבר לספק סביר.

22. ועוד: חלף פרק זמן משמעותי מאז ביצוע העבירות (סעיף 40א(10) לחוק). האירועים בגינם הואשם הנאשם התרחשו לפני כארבע שנים. בצד זאת יש לציין כי כתב האישום הוגש כחמישה חודשים לאחר האירועים מושא כתב האישום, ולאחר שני דיונים אליהם לא התייצב הנאשם, הותלו ההליכים וחודשו ביום 29.6.2020. עיכובים נוספים, המצטברים לפרק זמן ממושך, מקורם באי-התייצבות הנאשם למועד הראשון בו היו אמורים להישמע סיכומי הצדדים, למועד הראשון שנקבע לשימוע הכרעת הדין ומספר לא מבוטל של מועדים שנקבעו לשימוע גזר הדין, כאשר אף הוצאו צווי הבאה בשל אי-התייצבותו. בסופו של יום, ביום 27.6.2022 הותלו ההליכים, ואך היום אותר הנאשם, נעצר והוחלט על שחרורו בתנאים מגבילים.

23. מכל האמור לעיל, יש לקבוע כי **מיקום הנאשם הוא בתחתית המתחם**; ועל כך לא חלקה גם המאשימה, אף כי, וכאמור לעיל, לעמדתה המתחם מתחיל במאסר מותנה, בצירוף שירות לתועלת הציבור.

שאלת ביטול ההרשעה

24. בעתירתה לאי-הרשעת הנאשם, הפנתה באת כוחו לנסיבות חייו הקשות של מרשה, ולמצוקתו כתוצאה מהן ולמאבקי הישרדותו, הקשורים קשר הדוק לעבירות אותן ביצע, וציינה כי אף היום הוא ללא מקום מגורים קבוע.

25. על פי הוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, משנקבע כי אדם - בגיר - ביצע עבירה, יש להרשיעו בביצועה. המחוקק אכן הכיר, במפורש, גם באפשרות של אי-הרשעה חרף הקביעה שנאשם ביצע עבירה (ראו סעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969; סעיף 71א(ב) לחוק וסעיף 72(ב) לחוק), אך מדובר ב-"תוצאה חריגה השמורה למקרים יוצאי דופן" (רע"פ 1119/18 חסן נ' **מדינת ישראל**, פסקה 10 (2.5.2018)).

26. שקלתי טענות ההגנה אך לא מצאתי כי נסיבותיו של הנאשם מצדיקות חריגה מהכלל לפיו יש להרשיע אדם שאשמתו הוכחה. על פי ההלכה הפסוקה שנקבעה בעניין **כתב** ונשנתה שוב ושוב בפסיקת הערכאות השונות, אפשרות אי-ההרשעה, החריגה לכלל, מותנית בשני תנאים מצטברים: "ראשית, העניין רלוונטי רק כאשר סוג העבירה שביצע הנאשם מאפשר שלא להרשיעו מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הרחבים. לשון אחר, המבט צריך להיות מופנה כלפי האינטרס הציבורי הרחב, שמתבטא גם בצורך בהרתעת הרבים, ולהשפעת אי-ההרשעה עליו. שנית, יש לבחון עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה (ע"פ 8169/20 **שלום נ' מדינת ישראל**, פסקה 2 לחוות דעתו של השופט הנדל (26.8.2021)).

27. **אשר למבחן הראשון:** מדובר באמירות, שחומרתן עימן, על אף שלא כללו במפורש איומים בפגיעה בגוף או בחיים, וזאת בשתי הזדמנויות. האמירות הופנו לאדם, שניסה למלא תפקידו הציבורי בהתאם לשיקול דעתו, והאינטרס הציבורי דורש כי ילקחו בחשבון שיקולי הרתעת רבים, למניעתם של מקרים דומים, כמו גם הצורך להגן על מושא האיומים.

28. **אשר למבחן השני:** לא נטען, וממילא לא הוכח, כי הנאשם עשוי להינזק כתוצאה מהרשעתו. למעלה מן הצורך אפוא יוער, כי בעת בחינת הנזק שייגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, אין להסתפק בתרחיש תיאורטי לפיו עלול להיגרם נזק כלשהו בעתיד, ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (רע"פ 3224/19 **אביב נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (28.5.2019)).

29. לתמיכה בטענותיה הציגה הסנגורית מספר החלטות:

ע"פ 42146-02-15 (חי') **בכר נ' מדינת ישראל** (6.5.2016): בדעת רוב בוטלה הרשעת המערער, בגין מספר עבירות איומים כנגד גרושתו והיזק לרכוש. במקרה זה היה מדובר באדם שהודה במיוחס לו, נטל חלק בהליך טיפולי ושירות המבחן המליץ על אי-הרשעתו. בית המשפט התרשם כי "מדובר במקרה חריג בו קיים חשש ממשי שהרשעתו של המערער תפגע בפרנסתו ובשיקומו" וכי "מתקיים התנאי של מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי".

ת"פ 3187-09-18 (ת"א) **מדינת ישראל נ' סמיונוב** (24.9.2019): בוטלה הרשעת הנאשם שהודה, לאחר שמיעת ראיות וסיכומים, בכתב אישום מתוקן משמעותית לקולה, בעבירות תקיפת בת זוג והפרת הוראה חוקית. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר שלא המליץ על ביטול ההרשעה, בשל העדר נכונות ליטול חלק בהליך טיפולי. על אף האמור קבע בית המשפט כי יש מקום להורות על ביטול הרשעתו, וזאת בשל תמונה מורכבת שכללה אלימות הדדית וקבלת טענת הגנה מן הצדק בשל אי-העמדת המתלוננת לדין.

ע"פ 43351-08-14 אלמיו נ' מדינת ישראל (24.11.2014): בדעת רוב בוטלה הרשעת המערער בשתי עבירות איומים שכוונו כנגד שוטרים. ברקע הדברים: הודאת המערער במיוחס לו והמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו והתרשמות כי הרשעתו תפגע פגיעה מוחשית בסיכוי העסקתו ויכולתו להתפרנס.

30. לא מצאתי כי יש בהחלטות אלו על מנת לתמוך בטענות ההגנה במקרה שלפני. בשני המקרים הראשונים, התרשם בית המשפט באופן חיובי מהמערער, ונקבע כי ההרשעה עשויה לפגוע בו נזק קונקרטי וממשי. במקרה השלישי, נקבע כי ביטול ההרשעה "יהווה ביטוי מעשי לפער שבין הגשת כתב אישום והימנעות מכך לגבי בת זוגו למרות הדדיות האירוע" (שם, פסקה 21), כפועל יוצא של קבלת טענת הגנה מן הצדק.

31. בעניין **כתב** ציין המשנה לנשיא דאז, הש' לוין, קיומם של קיום מנחים, בלתי ממצים, בהם ניתן להעזר בעת שקילת אפשרות לאי-הרשעה: "אם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; אם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; יחסו של הנאשם לעבירה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם" (שם, פסקה 1 לחוות דעתו של הש' לוין).

32. ולעניינו אנו: אכן, מדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם, שלנסיבותיה ולרקעה התייחסנו לעיל. נתונים אלו פועלים לזכותו. אלא שלא ניתן להתעלם גם מהשיקולים הנוספים שנמנו שם: מעשי הנאשם פגעו במתלונן, האיומים הושמעו ונכתבו בשתי הזדמנויות, ובאו על רקע של התנהלות כללית תוקפנית ונוקשה שהופנתה כלפי המתלונן, כך שלא ניתן לקבוע כי מדובר ב-"התנהגות מקרית". הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הכיר בפגיעה שנגרמה למתלונן. דרישת הפסיקה, כאמור, היא לנזק קונקרטי מוחשי, ולא נטען כי הרשעה "תשפיע על תחומי פעילות הנאשם".

33. לכך יש להוסיף את הוראות סעיף 140 לחוק, לפיהן, כאשר נמצא כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת ויש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעה כאמור, ניתן להתחשב בשיקול זה בעת קביעת העונש, ובלבד שזה לא יחרוג ממתחם העונש ההולם. אני סבורה, לאחר מספר רב של דיונים בהם התרשמתי באופן בלתי-אמצעי מהנאשם, וראו גם האמור בפסקה 10 להכרעת הדין בנוגע להתפרצותו במהלך דיון וההערות שהפנה כלפי בית המשפט, כי בעניינו נדרשים גבולות משמעותיים, לא רק התחייבות כספית צופה פני עתיד, על מנת להרתיעו מביצוע עבירות דומות. רכיב עונשי בדמות מאסר מותנה עשוי להרתיע הנאשם מביצוע עבירות דומות בעתיד, ולא ניתן לכלול רכיב ענישה זה ללא הרשעתו.

34. ב"כ הנאשם לא ציינה כי הנאשם עשוי להנזק - כלכלית, תעסוקתית או חברתית - כתוצאה מהרשעתו ואת טענותיה תלתה בעיקר במצבו ובנסיבות חייו. עם כל ההכרה בקשיי חייו של הנאשם והבנת מצוקתו אין די בכך, על מנת לחרוג מהכלל הפסיקתי בנוגע להיותה של אי-הרשעה חריג לכלל.

35. שני המבחנים שנקבע בעניין **כתב** מצטברים זה לזה. גם אם ניתן היה לקבוע כי מאפייני העבירה, בנסיבותיה, תוך דגש על מצבו של הנאשם בעת המעשים, היו מאפשרים אי-הרשעתו, ואיני קובעת כך, הרי שבהעדר לקיחת אחריות על מעשיו, התרשמותי מדפוסי אישיותו לפיהם קיימת סבירות להסתבכות פלילית נוספת, בהעדר כל צפי לשילוב בהליך טיפולי וכאשר לא הוכח כל נזק החורג מהנזק הכרוך בכתם ההרשעה הפלילית, אין מקום לבטל ההרשעה.

36. כפי שצינתי בפסקה 89 להכרעת הדין, טענת ההגנה מן הצדק, בהקשר ביטול כתב האישום, נשקלה ונדחתה, ולא מצאתי כי הגשת כתב האישום בנסיבות העניין עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. נסיבותיו האישיות של הנאשם רלבנטיות לאירועים מושא כתב האישום ונשקלו על ידי, הן בעת קביעת מתחם

העונש ההולם, הן בשאלת מיקומו של הנאשם במסגרת מתחם זה.

37. שאלת היותו של הנאשם חסר בית ומצבו בעת האירועים אינם, כשלעצמם, מאפשרים העתרות לבקשת ההגנה לביטול ההרשעה. עם זאת, מצאתי ליתן להם משקל בכל הנוגע למשך המאסר המותנה ולגובה ההתחייבות. באיזון בין עצמת הנזק שנגרם למתלונן, וסוגו - נזק בלתי ממוני, לבין אותן נסיבות אישיות קשות, קיימת הצדקה לאי-הטלת סנקציה כלכלית לעת הזו, אלא הטלתה כסנקציה צופה פני עתיד בלבד, כזו התלויה בהתנהלות הנאשם עצמו.

סוף דבר

38. הרשעת הנאשם תוותר על כנה.

39. הנאשם יישא בעונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך חודשיים ומחצה, לתקופה של שלוש שנים; התנאי - שהנאשם לא יעבור במסגרת תקופת התנאי עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 או ניסיון לעבור עבירה זו.

ב. הנאשם יצהיר על התחייבות בסך 750 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירה בה הורשע. לא יצהיר, יאסר למשך יום.

40. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל-אביב תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשפ"ג, 20 נובמבר 2022, בנוכחות הצדדים.